

Για την απεργία της 5ης Μάη, την πρωτόγνωρη σε όγκο διαδήλωση, τις πολύωρες διαδοχικές προσπάθειες κατάληψης της Βουλής, τις εκτεταμένες συγκρούσεις, τον τραγικό θάνατο 3 ανθρώπων από αναθυμιάσεις...

5 Μάη 2010 Η μεγαλύτερη πορεία της μεταπολίτευσης ήρθε για να αντιπαρατεθεί με το μεγαλύτερο μεταπολιτευτικό πρόγραμμα κοινωνικής λεηλασίας και υποδούλωσης της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας, εγχώριας και υπερεθνικής. Και ο κοινωνικός αυτός χείμαρρος των 150-200 χιλιάδων διαδηλωτών κατέβηκε για να εκβάλει την οργή του στο κοινοβούλιο. «Όλοι για το σύνταγμα», «περικύκλωση-αποκλεισμός-κατάληψη της Βουλής». Η προσπάθεια εξελισσόταν για περισσότερες από 2 ώρες, ξανά και ξανά, παρά τις διμοιρίες των ΜΑΤ, τα δακρυγόνα, τις κρότου λάμψης, τις δολοφονικές επιθέσεις των μηχανοκίνητων ομάδων ΔΕΛΤΑ. Το σύνθημα «να καεί, να καεί το μπουρδέλο η βουλή» δονούσε την ατμόσφαιρα. Τα μπλοκ που έφταναν στο Σύνταγμα και μετά από λίγο αναγκάζονταν να προχωρήσουν πνιγμένα από τα χημικά, έκαναν στροφή λίγο πιο κάτω και ξαναγυρνούσαν, τη στιγμή που νέα μπλοκ διαδηλωτών έφταναν και αυτά έξω από το κοινοβούλιο. Άνθρωποι κάθε ηλικίας στο δρόμο, εργαζόμενοι και άνεργοι, στον δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, ντόπιοι και μετανάστες. Οι συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής πολύωρες και εκτεταμένες. Το πολιτικό σύστημα και οι θεσμοί του στο κατώτατο σημείο κοινωνικής αποδοχής.

5 Μάη 2010 λίγο μετά τις 3:00μμ, και αρχίζει να κυκλοφορεί η πληροφορία ότι «μάλλον υπάρχουν νεκροί από φωτιά που μπήκε σε υποκατάστημα της Μαρφίν στη Σταδίου». Στην αρχή κανείς δεν μπορεί να το πιστέψει και περνάει από το μυαλό πολλών η ιδέα ότι πρόκειται για επικοινωνιακό τερτίπι του καθεστώτος για να αποσυρθεί ο κόσμος από τους δρόμους. Τελικά, όμως, η πληροφορία ισχύει. Ο κόσμος μουδιάζει, οι φάτσες σκοτεινιάζουν, η οργή και το σθένος εξανεμίζονται, τα μπλοκ αρχίζουν να αποχωρούν. Ο Χρυσοχοϊδης κάνει λόγο για εκκαθάριση της πόλης από τους διαδηλωτές επιβάλλοντας ένα ιδιότυπο καθεστώς απαγόρευσης κυκλοφορίας, οι δυνάμεις καταστολής παίρνουν θάρρος και εντολές για σαρωτική αντεπίθεση, το σκηνικό αλλάζει μέσα σε λίγη ώρα. Θα ακολουθήσουν μαζικές προσαγωγές από τους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας μέχρι τα καφενεία των Εξαρχείων, ξυλοδαρμοί διαδηλωτών και κατοίκων, τραυματισμοί από επιθέσεις των ομάδων Δέλτα με τις μηχανές τους. Η απεργία στα ΜΜΕ αναστέλλεται για τον συντονισμό των μέσων μαζικής χειραγώγησης στο κυνήγι του «εσωτερικού εχθρού» που εξαπολύεται. Η κατάληψη «Χώρος Ενιαίας Πολύμορφης Αναρχικής Δράσης», στην οδό Ζαΐμη στα Εξάρχεια, δέχεται αστυνομική εισβολή και εκκένωση με χρήση χειροβομβίδων κρότου λάμψης και πυροβολισμών εντός του κτιρίου ενώ το Στέκι Μεταναστών,

στην οδό Τσαμαδού πάλι στα Εξάρχεια, δέχεται αστυνομική επίθεση με εκτεταμένες ζημιές. Και στις δυο περιπτώσεις οι αστυνομικές επιχειρήσεις πραγματοποιούνται από ομάδες Δέλτα, οι οποίες εφορμούν ως ένστολες συμμορίες. Και προφανώς έπεται συνέχεια. Τέτοιες ευκαιρίες δεν μένουν ανεκμετάλλευτες. Ο σχεδιασμός των κυρίαρχων, που έχει δρομολογηθεί όλη την περίοδο μετά την εξέγερση του «Δεκέμβρη» στην κατεύθυνση της εγκληματοποίησης και καταστολής του αναρχικού και αντιεξουσιαστικού χώρου και κάθε ακηδεμόνευτης κοινωνικής εστίας αντίστασης στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα, έχει το απαραίτητο πάτημα να αναβαθμιστεί ποιοτικά και ποσοτικά, προπαγανδιστικά και επιχειρησιακά.

Όλες αυτές τις μέρες ο τραγικός θάνατος της Αγγελικής Παπαθανασοπούλου, της Παρασκευής Ζούλια και του Επαμεινώνδα Τσακάλη έχει στοιχειώσει τις καρδιές και τις συνειδήσεις μας. Γιατί η απώλειά τους είναι κομμάτι του δικού μας πόνου και όχι των κάθε είδους αυτόκλητων τιμητών. Όσο γελοίο, όμως, και αν είναι να μιλάει για «αδίστακτους δολοφόνους» ο κάθε Χρυσοχοϊδης την ώρα που προΐσταται της περιφρούρησης της λεηλασίας εκατομμυρίων ζωών από τα εξουσιαστικά διευθυντήρια, ο κάθε μπάτσος την ώρα που ανεβοκατεβάζει το γκλομπ του στα κεφάλια των διαδηλωτών, ο κάθε δημοσιογράφος τη στιγμή που συστηματικά χειραγωγεί, εξαπατά και συσκοτίζει τις συνειδήσεις, όσο δεδομένη και αν είναι η ευθύνη του κάθε Βγενόπουλου που με την απειλή της απόλυσης εξανάγκασε τους εργαζομένους του να βρίσκονται κλειδωμένοι εν είδη ανθρώπινης ασπίδας σε τραπεζικό του κατάστημα απ' όπου θα περνούσε η απεργιακή πορεία, η ευθύνη του θανάτου από αναθυμιάσεις των 3 εργαζομένων αναπόφευκτα βαραίνει εκείνους που πυρπόλησαν το κτίριο χωρίς πρώτα να έχουν ελέγξει ότι μέσα δεν υπήρχαν άνθρωποι. Τραγική επιπολαιότητα; Εγκληματική αδιαφορία; Ή ακόμα χειρότερα κυνισμός, αποτέλεσμα μιας ελιτίστικής και αντικοινωνικής «αντίληψης», που αναγνωρίζει μόνο τον εαυτό της, εχθρεύεται οτιδήποτε έξω από την ίδια και «επιβεβαιώνεται» μέσα από την κατανάλωση επιθετικών πρακτικών χωρίς αγωνία για τα περιεχόμενα και τη διαλεκτική του κοινωνικού ανταγωνισμού; Στις μάχες του δρόμου, εκεί όπου ξεδιπλώνεται η επιθετικότητα όσων δεν χωράνε στην κοινωνική συναίνεση και την κομματική πειθαρχία, είναι αυτονόητη αρχή ότι ποτέ δεν παραδίδονται στη φωτιά χώροι-σύμβολα στα οποία δεν έχει επιβεβαιωθεί πρώτα η παντελής απουσία ανθρώπων. Επιπλέον, ακριβώς επειδή οι αναρχικοί και οι αντιεξουσιαστές γνωρίζουν ότι τα αφεντικά πιθανότατα δε θα έχουν λάβει κανένα μέτρο προστασίας για τους εργαζομένους, προϋποθέτουν αυτή την επίγνωση ως αποτρεπτικό της ενδεχόμενης πράξης τους και όχι ως άλλοθι. Όσοι και όσες εκπίπτουν αυτών των επιλογών φέρουν ακέραια την ευθύνη για τις πράξεις τους, ακέραια την ευθύνη για την αυτούσια αναπαραγωγή αυτού του παρακμασμένου κόσμου. Και η πιο σκληρή απολογία δεν δίνεται στα γελοία έδρανα της αστικής υποκρισίας και της «δικαιοσύνης» της αλλά στην ιστορία των αγώνων για την ελευθερία.

Δεν έχουμε μάθει ποτέ να μιλάμε με όρους «κακιάς στιγμής», πολύ περισσότερο «παράπλευρης απώλειας». Αυτά είναι άλλοθι που διεκδικεί ο εξουσιαστικός συρφετός για να δικαιολογεί την καθημερινή δολοφονική του δραστηριότητα. Με αυτό το ήθος, με αυτή τη λογική, κατεβαίνουμε στο δρόμο όλα αυτά τα χρόνια και έτσι θα συνεχίσουμε. Ανυποχώρητα, συλλογικά και μαχητικά, με οδηγό μας την αντίσταση, την ανυποταγή και τη ρήξη, την αυτοοργάνωση, την αντιεραρχία και την ισοτιμία, την κοινότητα, την αλληλοβοήθεια και την αλληλεγγύη. Στις γειτονιές, στους εργασιακούς και εκπαιδευτικούς χώρους, στα αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και καταλήψεις, στις κινήσεις αντιπληροφόρησης και στις κοινωνικές παρεμβάσεις, στις διαδηλώσεις και στις συγκρούσεις, στα οδοφράγματα της καθημερινής ζωής και της κοινωνικής ανταρσίας. Παρόλα τα κροκοδείλια δάκρυα όλων όσοι σχεδιάζουν την πιο βαθιά κοινωνική λεηλασία από την καπιταλιστική μηχανή, την πιο βαθιά κοινωνική υποδούλωση από την κρατική επιβολή και τους αστυνομικούς στρατούς κατοχής, παρόλη την συκοφαντία που χρησιμοποιείται στο προσκήνιο για να νομιμοποιηθεί η επιθετικότητα των κατασταλτικών μηχανισμών στο παρασκήνιο και με δεδομένη την αποφασιστική παρουσία δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων στους δρόμους, ο αγώνας ενάντια στις επιβουλές της εξουσίας, ο αγώνας για κοινωνική και ατομική απελευθέρωση συνεχίζεται. Ραντεβού στο δρόμο...

11 Μάη 2010